

We waren onder de indruk van de manier waarop de schrijfster in het hoofd wist te kruipen van Jonathan, een pedofiel die in hoger beroep wordt vrijgesproken van misbruik van een meisje. Na zijn vrijlating uit de gevangenis probeert hij zijn leven weer op de rails te krijgen.

Dat valt niet mee, want zijn leefomstandigheden zijn niet om over naar huis te schrijven. Hij woont in een huis in een afbraakwijk, met een ziekelijke moeder die wel vragen stelt, maar niet de goede. Hij zoekt vertier in de verzorging van een vis, de muidhond uit de titel. Een nieuwe verleiding ligt op de loer in de vorm van zijn nieuwe, onschuldige buurmeisje Elke. Haar naam is volgens ons niet toevallig gekozen: het had ieder meisje kunnen zijn, waardoor Jonathan opnieuw in de problemen dreigt te komen. Hij verzet zich nadrukkelijk tegen de aantrekkingskracht die Elke op hem uitoefent.

Een zelfhulp cursus is de enige vorm van begeleiding die hij heeft meegekregen uit zijn voorlopige hechtenis. Daarin valt kritiek te lezen op de aard en omvang van de hulpverlening aan types als Jonathan in onze samenleving.

De symbolische hittegolf leidt naar een dramatisch, open, einde. We discussiëren over de metaforen van het weer en de gezondheidstoestand van de vis, de betekenis van de naam van het meisje en of die er niet te dik bovenop liggen. Een deel van ons gezelschap voelt - met gepaste tegenzin - sympathie voor de hoofdpersoon. Dat vinden we een verdienste van de auteur. Het uiteindelijke oordeel over wat Jonathan wel of niet heeft gedaan en in hoeverre hij schuldig is, wordt aan de lezer overgelaten. Ook dat waarderen we.

